

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/15/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1017200208
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1017200208.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Petra Štífta a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného Z. Š. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 6T/15/2015 zo dňa 28. 10. 2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. 05. 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania Okresnej prokuratúry Bratislava I a obžalovaného Z. Š., H.. XX. XX. XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava I pod sp.zn. 6T/15/2015 uznal obžalovaného Z. N. vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s prečinom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona v bode 1) a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v bode 2) na tom skutkovom základe, že

1) 30. 01. 2015 o 18:05 hod. viedol v C. po N. ulici, označenej dopravnou značkou IP 3b ako jednosmerná cesta, smerom od S. na C. cestu osobné motorové vozidlo značky N. S. G. evidenčného čísla BA-XXXAN a na úrovni bočného vchodu do materskej škôlky (číslo 35) v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti jazdy poveternostným podmienkam na neupravenej zasneženej vozovke prednou časťou vozidla zrazil po ľavej časti vozovky tým istým smerom idúcu chodkyňu poškodenú S.. G. C., ktorá pri dopravnej nehode utrpela pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti, pomliaždenie chrbta v oblasti hrudnej chrbtice a pomliaždenie lýtok, ktorých liečenie spojené s práceneschopnosťou trvalo od 30.01.2015 do 16.03.2015, teda 45 dní a obžalovaný po dopravnej nehode neposkytol poškodenej S.. C. potrebnú pomoc a z miesta nehody odišiel,

2) 23. 05. 2015 o 21:35 hod. viedol v C. po N. ulici smerom do centra mesta úžitkové motorové vozidlo značky L. A. evidenčného čísla BL-XXXDK aj napriek tomu, že rozhodnutím správneho orgánu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III číslo konania ORP-P-36/BAIII-ODI1-V-2014 zo dňa 04.06.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 05.08.2014, mu bola okrem iného uložená aj sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na 12 (dvanásť) mesiacov, pričom doba výkonu tejto sankcie ešte v čase spáchania posudzovaného skutku neuplynula,

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 178, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h) Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému uložil tiež súhrnný trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 5 rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného

zákona súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/76/2015 zo dňa 26. 05. 2015 ako aj všetky ďalšie nadväzujúce rozhodnutia, ktoré vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obžalovaného k náhrade škody vo výške 1.812,80 € poškodenej S.. G. C., S.., ktorú podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali prokurátor dňa 08. 11. 2016 a obžalovaný dňa 14. 11. 2016, teda v zákonnej lehote, odvolania.

Odvolanie prokurátora bolo podané v neprospech obžalovaného a smerovalo proti výroku treste. Prokurátor odôvodnil odvolanie podaním doručeným súdu dňa 03. 01. 2017, v ktorom dôvodil, že hoci súd prvého stupňa správe ustáli skutkový stav a skutky správne právne posúdil, nemožno sa stotožniť s trestom, ktorý súd obžalovanému uložil. Pri ukladaní trestu súd nezohľadnil 43 záznamov v evidenčnej karte vodiča, ktoré jednoznačne deklarujú obžalovaného ako absolútne nezodpovedného nedisciplinovaného vodiča s totálnou ignoráciou kodifikovaných pravidiel cestnej premávky a práva ako takého. Obžalovaný Z. N. ako „dopravný recidivista“ sústavne a pravidelne pácha dopravné priestupky a trestné činy na tomto úseku. Vo svetle týchto skutočností preto uloženie trestu s podmieneným odkladom jeho výkonu spolu s trestom zákazu činnosti nepostačuje na jeho nápravu a ako z hľadiska individuálnej, tak i generálnej prevencie sa javí ako nedostatočné. Z týchto dôvodov navrhol prokurátor zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia spolu s trestom zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá v pôvodnej výmere, za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/76/2015.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu dňa 13. 01. 2017. V odôvodnení odvolania obhajoba namieta vady prípravného konania a konania pred súdom spočívajúce v chybách v dokazovaní, nesprávne skutkové závery a nedodržanie zásad pre ukládanie trestov.

Uvádza, že v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní nebola skúmaná rýchlosť vozidla napriek tomu, že rýchlosť jazdy je dôvodom zavinenia obžalovaného. Zadovážené dôkazy svedčia o tom, že obžalovaný viedol vozidlo veľmi nízkou rýchlosťou, nakoľko zabrzdil až po náraze do poškodenej. Tomu zodpovedajú nielen ľahké zranenia poškodenej, ale aj výpoveď svedka Z. a fotografie vozidla obžalovaného. súd vychádzal v technickej otázke posúdenia zavinenia výhradne z častí výpovedí svedkov a nezohľadnil dôkazy zadovážené orgánmi činnými v trestnom konaní v prípravnom konaní. Z dôkazov vyplýva, že obžalovaný sa mohol dopustiť skutku nevenovaním sa vedeniu vozidla. Vzhľadom na výrokom tvrdený pohyb poškodenej po ľavej strane vozovky a zachytenie stranou vozidla, ktoré by indikovali, že poškodená dodržiavala povinnosti podľa zákona č. 8/2009Z.z. obhajoba namietam, že predmetný záver je vyvrátený dôkazmi, zadováženými orgánmi činnými v trestnom konaní. Odstránenie časti "označenej reflexným prvkom" z výrokovej vety (oproti obžalobe) nie je okolnosťou spáchania skutku (bod 1), ale priamo súčasťou skutkovej vety, nakoľko je ním tvrdené splnenie si priamo súvisiacej zákonnej povinnosti poškodenej, majúcej vplyv na zavinenie; súd naopak, preukázanú a zároveň právne relevantnú obranu (pre posúdenie veci) odmietol bez ďalšieho ako účelovú, čím jednak odňal obžalovanému právo na súdnu ochranu a zároveň spôsobil nezákonnosť rozsudku.

Súd ani orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní nijako nepreverovali prípadnú mieru spoluzavinenia nehody konaním zo strany poškodenej, rovnako ani skutočné okolnosti, za ktorých nehode prišlo, nakoľko (v prípravnom konaní) vychádzali z predpokladu, že poškodená bola označená reflexným prvkom, nakoľko mala inak - ako súd sám uznáva "nevhodné oblečenie". Súd eufemizuje, keďže v daných poveternostných podmienkach išlo doslova o maskovanie poškodenej, za ktoré by sa nemusel hanbiť žiaden príslušník špeciálnych jednotiek ozbrojených síl, určených na boj v arktických / horských oblastiach. Súd najmä ignoruje skutočnú podstatu poveternostných podmienok (sneženie, zvrátený sneh), ktorá v kombinácii s „nevhodným oblečením“ poškodenej spôsobuje závažnú pochybnosť o tom, či osobu oblečenú v svetlom až v bielom oblečení bez akýchkoľvek reflexných prvkov možno vôbec vo svetle reflektorov pre svetelnú difúziu spôsobenú svetlom a snežením rozoznať ako objekt, najmä na bielom pozadí už napadnutého snehu, ktorého kryštály ešte viac zosilňujú difúzný efekt svetlometov vozidla na padajúci/zvrátený sneh pred vozidlom. Orgány činné v trestnom konaní zavinenie dopravnej nehody obžalovaným priamo odvodili od časti skutkovej vety, ktorá sa podľa prvostupňového súdu v konaní pred súdom nepreukázala. Vyšetrovanie vychádzalo z predpokladu, že obžalovaný musel

pre reflexné označenie na vozovke poškodenú vidieť, čo sa v konaní nielen nepreukázalo, ale svedkovia vyvrátili túto tézu (svedok Z. si nevedel spomenúť na existenciu a svedok E. jednoznačne vyvrátil existenciu). Bolo teda povinnosťou súdu doplniť dokazovanie a preskúmať mieru zavinenia dopravnej nehody, najmä či obžalovaný skutočne viedol vozidlo spôsobom, ktorý je v rozpore s povinnosťami obžalovaného podľa zákona č. 8/2009 Z.z a aká je prípadná miera (spolu)zavinenia dopravnej nehody použitím "nevhodného oblečenia" zo strany poškodenej a najmä absencie reflexného prvku podľa § 52 ods. 3 citovaného zákona. Ak chcel teda súd vysloviť vinu obžalovaného v bode ublíženia na zdraví v dôsledku zavinenia dopravnej nehody, mal zadať vyhotovenie znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy, nakoľko sa otázka zavinenia rovnako ako primeranosti rýchlosti stavu vozovky, ani rýchlosti vozidla samej v prípravnom konaní neriešila. Záver súdu, že obžalovaný viedol vozidlo neprimeranou rýchlosťou, čo bolo dôvodom dopravnej nehody, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko v tomto smere nebolo vykonané žiadne relevantné dokazovanie. Obhajoba má za preukázané, že poškodená neznalá miestnych pomerov opustila chodník pre chodcov nachádzajúci sa 1,5m nad úrovňou cesty a cca 2m od vozovky, poškodená podľa zhodných výpovedí svedkov bola oblečená výhradne v bielej (bledej) farbe za zníženej viditeľnosti, v momente zrážky sa nachádzala v strede vozovky, o čom svedčí fotodokumentácia vozidla, zrážka sa odohrala v rýchlosti menej ako 25 km/h, o čom svedčí rozsah a druh ako aj minimálny rozsah poškodenia vozidla obžalovaného po nebrzdenom náraze; zrážka sa odohrala v mieste, v ktorom sa vozidlo obžalovaného v dôsledku prudkého sklonu aj po zabrzdení samovoľne šmýkalo smerom dozadu, o čom svedčí výpoveď svedka Z., ako aj fotodokumentácia miesta dopravnej nehody, čiže poveternostné podmienky v danom mieste prudkého stúpania obžalovanému neumožňovali bezpečne viesť vozidlo pomalšie bez toho, aby ohrozil bezpečnosť premávky prípadným zastavením alebo vzpriečením sa v jednosmernej komunikácii a jej zablokovaním tak, ako opisoval vo svojej výpovedi aj svedok E. po slovách "prvé, čo ma napadlo". Vzhľadom na uvedené dôkazy je možné vychádzať z toho, že obžalovaný viedol vozidlo rýchlosťou v rozpätí 15-20 km/h. Uvedené skutočnosti vylučujú nielen závery súdu o neprimeranej rýchlosti, ale aj závery súdu týkajúce sa nutnej znalosti miestnych pomerov, neexistencie chodníka a údajného bežného výskytu chodcov, ktorý je nielen nepreukázaný, ale vzhľadom na existenciu chodníka a contrario oproti logickému výkladu. Napriek tomu, že predmetnou ulicou prechádzal obžalovaný vozidlom za ostatných 25 rokov stovky krát, stretnutia s chodcami na vozovke môže spočítať na prstoch jednej ruky, nakoľko všetci miestne znalí využívajú (ako aj svedok Z.) chodník vedúci paralelne povýše cesty, a neohrozujú tak seba ani bezpečnosť premávky chôdzou po vozovke v jednej z najstrmších prejazdnych ulíc v C., ako zdôraznil aj svedok E.. Poškodená porušila hneď tri svoje osobitné povinnosti chodca podľa § 52 zákona č. 8/2009, a to používať predovšetkým chodník, ísť po ľavej krajnici alebo po ľavej strane vozovky a vzhľadom na zníženú viditeľnosť byť označená reflexným prvkom. Navyše súd nijako relevantne a preskúmateľne nezohľadnil - okrem holého konštatovania - skutočnosť, že poškodená svojím "nevhodným odevom" doslova torpédovala základnú zásadu v cestnej premávke vstevovanej už deťom (ak ešte existuje dopravná výchova na školách) a to "vidieť a byť videný", ktorej zákonným prejavom je posledná veta ods. 3 a ktorej príkazom sa poškodená nielenže preukázateľne neriadila, ale z neznámych

dôvodov - kalamita bola avizovaná masovokomunikačnými prostriedkami dva dni vopred, zvolila oblečenie (všetky jeho jednotlivé komponenty) významne sťažujúce až znemožňujúce rozpoznateľnosť osoby v avizovaných poveternostných podmienkach. Obžalovaný poškodenej neposkytol pomoc, k čomu sa v plnom rozsahu priznal a svoj čin oľutoval, ale uvedené bolo v dôsledku choroby s horúčkou a šoku, že napriek tomu, že viedol vozidlo jedinou možnou rýchlosťou a sledoval situáciu pred vozidlom, mu na kapote vozidla pristála poškodená bez toho, aby si jej prítomnosť pred tým uvedomil, alebo ju postrehol. Nie je možné predvídať, že sa ľudia po vozovke pohybujú jej stredom, navyše oblečení tak, že ľudské oko nemá šancu zachytiť ani ich siluetu, nakoľko v difúznom svetle reflektorov splyva s padajúcim/zvíreným snehom, ako aj napadnutým snehom v pozadí.

V ďalšej časti odvolania obhajoba namieta, že súd porušil zásady trestania podľa Trestného zákona, pretože neboli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 a podľa § 45 ods. 2 Trestného zákona. Súd v čase vydania trestného rozkazu sp.zn. OT/76/2015 mal vedomosť o existencii trestného stíhania pre skutok v bode 1), ako aj o spáchaní skutku z 23. 05. 2015 v bode 2). Už vykonaný peňažný trest vo výške 300 €, ktorý súd nariadil vykonať už v čase, keď mal vedomosť o skutkoch v bodoch 1) a 2), nemožno podľa § 45 ods. 2 Trestného zákona započítať do súhrnného trestu, nakoľko v tejto veci peňažný trest nebol uložený. Zároveň súd opomenul podľa § 45 ods. 3 Trestného zákona uviesť, ako prihliadol na už vykonaný peňažný trest. Súd neprihliadol tiež na skutočnosť, že oba skutky, za ktoré bol obžalovaný odsúdený napadnutým rozsudkom, boli spáchané pred spáchaním skutku,

za ktorý bol obžalovaný odsúdený trestným rozkazom sp.zn. OT/76/2015,t.j. súd pri rozhodovaní 26. 05. 2015 prihliadol na možnosti nápravy v citovanom prípade a upustil od vyslovenia trestu odňatia slobody za skutok z 24. 05.2015 a mal peňažný trest (spolu so zákazom činnosti) za dostačujúci, napriek vedomosti o spáchaní rovnakého skutku deň predtým, 23. 05.2015, ako aj podozrenia zo spáchania skutku z 30. 01.2015. Všetky skutky mali byť prejednané v spoločnom konaní.

Z týchto dôvodov obhajoba navrhla zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, najmä za účelom zastavenia trestného stíhania obžalovaného pre skutok zo dňa 23. 05. 2015.

Nadriadený súd po preskúmaní veci nezistil žiadne procesné či iné vážne dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku na neverejnom zasadnutí, preto nariadil verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala na dôvodoch odvolania, ktorému navrhla vyhovieť. Odvolanie obžalovaného navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného navrhol, aby súd odvolanie prokuratúry zamietol a odvolaniu obžalovaného v plnom rozsahu vyhovel.

Obžalovaný uviedol pred odvolacím súdom, že sa snažil šoférovať tak, aby situáciu na vozovke zvládol. To, že k niečomu došlo, naozaj zistil až keď sa auto dostalo do kontaktu s poškodenou. Videl, že sa hneď postavila, a preto sa domnieval, že je to v poriadku, otvoril bočné okno a ospravedlnil sa jej. Sám bol chorý, taký nanič, pokračoval v ceste ďalej. Stalo sa to v úseku, kde je len taká uzučká cesta popri škôlke.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že obe odvolania sú nedôvodné.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, tieto dôkazy vykonal zákonným spôsobom, a následne ich aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil. Svoje rozhodnutie tiež uspokojivo odôvodnil.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I podal dňa 14. 04. 2015 na Z. N. obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s prečinom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- 30. januára 2015 o 18:05 hod. viedol v C. po N. ulici, označenej dopravnou značkou IP 3b ako jednosmerná cesta, smerom od S. na C. cestu osobné motorové vozidlo značky N. S. G. evidenčného čísla BA-XXXAN a na úrovni bočného vchodu do materskej škôlky (číslo 35) v dôsledku neprispôsobenia rýchlosti jazdy poveternostným podmienkam na neupravenej zasneženej vozovke prednou časťou vozidla zrazil po ľavej časti vozovky tým istým smerom idúcu, reflexným prvkom označenú chodkyňu, poškodenú S.. G. C., ktorá pri dopravnej nehode utrpela pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti, pomliaždenie chrbta v oblasti hrudnej chrbtice a pomliaždenie lýtok, ktorých liečenie spojené s práceneschopnosťou trvalo od 30.01.2015 do 16.03.2015, teda 45 dní a obžalovaný po dopravnej nehode neposkytol poškodenej S.. C. potrebnú pomoc a z miesta nehody odišiel.

Dňa 10. 11. 2015 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I obžalobu na Z. N. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- 23. mája 2015 o 21:35 hod. viedol v C. po N. ulici smerom do centra mesta úžitkové motorové vozidlo značky L. umpy evidenčného čísla BL-XXXDK aj napriek tomu, že rozhodnutím správneho orgánu Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III číslo konania ORP-P-36/BAIII-ODI1-V-2014 zo dňa 04.06.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 05.08.2014, mu bola okrem iného uložená aj sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na 12 (dvanásť) mesiacov, pričom doba výkonu tejto sankcie ešte v čase spáchania posudzovaného skutku neuplynula.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T/44/2015 zo dňa 27. 04. 2016 boli obe trestné veci spojené do spoločného konania s tým, že obe veci sú v spoločnom konaní na Okresnom súde Bratislava I vedené pod sp.zn. 6T/15/2015.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný učinil ku skutkom subsumovaným pod prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona a pod prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný. Po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku súd vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 1, ods. 8 Trestného poriadku prijal s tým, že dokazovanie vykonal len vo vzťahu ku skutku kvalifikovanému obžalobou ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, a tiež vo vzťahu k výroku o treste a o náhrade škody.

Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vypočul obžalovaného Z. N., svedkov S.. G. C., S., Z. Z. a Z. E. a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy, z ktorých odvolací súd poukazuje najmä na záznamy o dopravnej nehode a zápisnicu o ohliadke miesta dopravnej nehody s plánikom, náčrtkom a fotodokumentáciou.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že za daných poveternostných podmienok, kedy bola snehová kalamita, na danom úseku vozovky, kde sa jednalo o úzku, strmú cestu, poškodenú na vozovke nevidel, a zbadal ju až v momente, keď do nej narazil ľavou prednou časťou kapoty. Išiel pritom rýchlosťou 40 - 60 km/h, poškodená išla po ľavej strane a bola oblečená v bielom. Obžalovaný spáchanie skutkov oľutoval a poškodenej sa na hlavnom pojednávaní ospravedlnil.

Priebeh skutku vyplýva aj z výpovedí poškodenej S.. G. C., S.. a svedka Z. Z.. Poškodená bezprostredne pred nehodou išla smerom do kopca po ľavom okraji vozovky. Keď počula zozadu prichádzajúce vozidlo, posunula sa k vrstve odhrnutého snehu na ľavom okraji vozovky a zostala stáť. Prebrala sa až na kapote vozidla. V čase nehody mala na pravom ramene upevnený reflexný pásik. K. Z. Z. išiel v inkriminovanom čase pešo po chodníku, ktorý je nad úrovňou cesty. Všimol si poškodenú idúcu po ľavom okraji vozovky a následne videl, ako sa za ňou smerom do kopca rozbehlo auto. Počul náraz, nehodu nevidel, vo výhľade mu bránil porast. Žiadny reflexný prvok si na poškodenej nevšimol. Svedok Z. E. sa ocitol na mieste nehody až po nej, a z jeho výpovede vyplýva len toľko, že poškodená nemala reflexný prvok. Zo zápisnice o ohliadke miesta dopravnej nehody je zrejmé, že k nehode došlo na stúpajúcom úseku s jednosmernou premávkou, a šírka cesty bola vzhľadom na odhrnutý sneh zúžená na 2,5 m. Na pravej strane cesty sa nachádza betónový múr nad úrovňového chodníka. Hoci zo zápisnice o ohliadke miesta dopravnej nehody vyplýva, že viditeľnosť nebola znížená, zo zhodných výpovedí obžalovaného a svedkov treba usúdiť, že k nehode došlo v noci, počas snehovej kalamity. Na fotodokumentácii vozidla obžalovaného nevidno žiadne deformácie, z protokolu o prevzatí zaisteného vozidla vyplýva, že na vozidle bolo prasknuté čelné sklo na strane vodiča. Zranenia, ktoré poškodená utrpela, sporné neboli.

Odvolací súd sa stotožnil s hodnotiacimi závermi súdu prvého stupňa o vyššie uvedených dôkazoch. Obžalovaný ako vodič motorového vozidla bol podľa § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke prispôbiť rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Podľa druhej vety citovaného ustanovenia vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Aplikujúc tieto ustanovenie zákona na okolnosti prejednávanej dopravnej nehody bolo zásadnou otázkou, či bol obžalovaný povinný predvídať na danom úseku chodca idúceho po vozovke. Odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že vzhľadom na snehovú situáciu, ktorá v zmysle výpovedí obžalovaného, svedkov aj poškodenej značne komplikovala nielen jazdu po vozovke ale aj chôdzu po chodníkoch, kedy nejazdila ani mestská hromadná doprava, bolo možné a potrebné predvídať, že sa na vozovke v obytnej časti mesta môžu

vyskytnúť chodci. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že nad úrovňou cesty sa chodník nachádzal, a umožňoval poškodenej presúvať sa bezpečnejším spôsobom, čo je preukázané tým, že po tomto chodníku išiel v danom čase svedok Z. Z.. Odvolací súd usúdil, že nie je dôvod na záver, že obžalovaný sa nevenoval vedeniu vozidla, nakoľko pri jazde do kopca po odhrnutým snehom zúženej vozovke, počas danej poveternostnej situácie, spôsobom, kedy obžalovaný v zmysle vlastnej výpovede i výpovede svedka Z. zvyšoval rýchlosť, je ťažko predstaviteľné, že by nesledoval situáciu pred sebou. Hoci dopravná situácia, v ktorej sa obžalovaný ocitol (jazda do kopca), technicky vyžadovala, aby pridal rýchlosť, bol povinný zároveň zväžiť techniku svojej jazdy so zreteľom na možný výskyt chodcov na vozovke, a prispôbiť uvedenému aj rýchlosť svojej jazdy. Na vozidle nie sú viditeľné žiadne deformácie, z čoho treba dedukovať, že rýchlosť jazdy nebola vysoká, na druhej strane však bola dostatočná pre spôsobenie zranení poškodenej. Je pravdou, že konkrétna rýchlosť jazdy obžalovaného nebola predmetom znaleckého skúmania, avšak z priebehu dopravnej nehody vyplýva, že obžalovaný s určitou istotou išiel vyššou rýchlosťou než takou, ktorá by mu umožnila včas po zaregistrovaní poškodenej na vozovke zastaviť vozidlo pred miestom zrážky. Vozidlo obžalovaného nezanechalo brzdné stopy, sám obžalovaný tvrdil, že poškodenú nevidel, z čoho je zrejmé, že zbadal poškodenú v čase, kedy už nebol schopný v dôsledku rýchlosti vozidla reagovať zastavením vozidla. Ak obhajoba namieta, že obžalovaný poškodenú nevidel, a preto nezodpovedá za následok nehody, odvolací súd konštatuje, že priebeh nehody neodôvodňuje uvažovať, že poškodená vytvorila obžalovanému náhlu prekážku, ktorá by zbavovala obžalovaného zodpovednosti. K nehode nedošlo bezprostredne potom, čo poškodená vstúpila na vozovku, alebo náhle zmenila smer chôdze, naopak, táto išla po ľavom okraji vozovky určitú dobu, a preto skutočnosť, že obžalovaný chodkyňu zbadal neskoro na to, aby zastavil pred miestom zrážky, zakladá jeho zavinenie.

Odvolací súd pri hodnotení miery zavinenia obžalovaného vo vzťahu k dopravnej nehode skúmal aj otázku spoluzavinenia poškodenej, keď z dôkazov dokumentujúcich miesto nehody vyplýva, že mohla použiť chodník nachádzajúci sa nad úrovňou cesty, a chôdzou po zúženej vozovke sa vystavila zvýšenému riziku ohrozenia. Ak sa poškodená rozhodla ísť po vozovke, v bezprostrednej blízkosti ktorej sa chodník nenachádzal, bola povinná v zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke ísť čo najbližšie pri ľavom okraji vozovky. Hoci obhajoba uvádza, že chodkyňa išla stredom vozovky, z vykonaného dokazovania vyplýva, že citovaná zákonnú povinnosť dodržala, pretože išla pri ľavom okraji, čo uvádzala nielen poškodená, ale aj sám obžalovaný pri vyjadrení, že k nárazu došlo ľavou prednou časťou kapoty. Ustanovenie § 52 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke ukladá chodcom idúcim po krajnici alebo po okraji vozovky povinnosť mať za zníženej viditeľnosti na sebe viditeľne umiestnené reflexné prvky alebo oblečený reflexný bezpečnostný odev. Hoci poškodená počas celého konania tvrdí, že na bielom odevu mala reflexný pásik na pravom rukáve, na hlavnom pojednávaní svedkovia uvedené nepotvrdili, preto súd prvého stupňa správne vypustil túto skutkovú okolnosť zo skutkovej vety. Celkový zjav poškodenej, kedy bola oblečená celá v bielom, ak by aj mala na pravej ruke reflexný pásik, je treba vyhodnotiť ako mimoriadne ľahkovážny prístup k vlastnej bezpečnosti, a to so zreteľom na zhoršenú viditeľnosť v dôsledku vtedy aktuálnej kalamitnej snehovej situácie. Na základe produkovaných dôkazov nemožno prijať jednoznačný záver, že poškodená porušila niektorú zo zákonných povinností chodca, avšak celkom iste neučinila všetky dostupné opatrenia pre predchádzanie hroziacim škodám.

V zmysle ustálenej súdnej praxe ak následok vyvolalo viacero faktorov, z ktorých jedným je konanie obžalovaného, je potrebné uznať obžalovaného vinným zo spôsobenia následku. Na základe uvedených skutočností ako aj na základe vyhlásenia viny obžalovaného odvolací súd považuje výrok o vine v bode 1) napadnutého rozsudku za správny. Obžalovaný vo vedomej nedbanlivosti porušil zákonnú povinnosť uvedenú v § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, keď viedol vozidlo takou rýchlosťou, pri ktorej nebol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, čo bolo jednou z príčin ujmy na zdraví poškodenej S.r. G. C., PhD. R. naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Následné konanie (opomenutie) obžalovaného spočívajúce v neposkytnutí pomoci poškodenej a v odchode z miesta nehody bez nebezpečenstva pre seba alebo pre iného, pokryté priznaním viny, súd prvého stupňa správne kvalifikoval ako prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona. Zavinenie obžalovaného v tejto časti je potrebné vyhodnotiť minimálne ako nepriamy úmysel v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona.

Zákonu zodpovedá aj výrok o vine v bode 2), ktorý nasledoval po prijatí vyhlásenia obžalovaného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku súdom prvého stupňa. Tento výrok odvolací súd

vzhľadom na znenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku (nenapadnuteľnosť odvolaní) preskúmaval len čo do existencie vád odôvodňujúcich podanie dovolania, ktoré však nezistil.

Odvolací súd nevzhladol pochybenia ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Obžalovaný sa dopustil skutku v bode 1) dňa 30. 01. 2015 a skutku v bode 2) dňa 23. 05. 2015, t.j. predtým, ako mu bol dňa 26. 05. 2015 doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/76/2015 s totožnými účinkami, ako má vo vzťahu k ukladaní súhrnného trestu vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku. Uvedeným trestným rozkazom bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorý spáchal dňa 24. 05. 2015, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 300 € spolu s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiace a trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 roky. Obžalovaný zaplatil peňažný trest dňa 24. 09. 2015. Súd prvého stupňa ukladal obžalovanému súhrnný trest podľa § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona správne. Zákonu zodpovedá aj zrušenie výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I sp.zn. OT/76/2015 a nadväzujúcich rozhodnutí, ktoré zrušením stratili podklad. Odvolací súd považuje odvolacie námietky v zmysle nemožnosti uloženia súhrnného trestu z dôvodu zaplatenia peňažného trestu uloženého predchádzajúcim rozhodnutím za neopodstatnené, pričom zdôrazňuje, že dôvody, ktoré viedli súd k vydaniu trestného rozkazu sp.zn. OT/76/2015 nie je možné v tomto konaní preskúmať ani hodnotiť. Len vo všeobecnosti treba viesť, že prebiehajúce trestné konanie o iných skutkoch nebráni súdu vo vydaní trestného rozkazu. Pri vydávaní trestného rozkazu súd nemôže v súlade s ústavnou zásadou prezumpcie neviny prihliadať na závažnosť tých skutkov, pre ktoré sa v inom konaní vedie trestné stíhanie, pokiaľ ešte nedošlo k právoplatnému odsúdeniu páchatel'a za tieto skutky. Z tohto dôvodu sú úvahy obhajoby o tom, že obžalovanému bol uložený peňažný trest ako trest miernejší za skutok, ktorý spáchal obžalovaný neskôr ako skutky, ktoré sú predmetom tohto konania, a preto by mal byť obdobný trest uložený aj za skoršie skutky, nesprávne. Nemožno súhlasiť ani s námietkami týkajúcimi sa nemožnosti uloženia súhrnného trestu pre nemožnosť započítania zaplateného peňažného trestu do neskôr ukladaného súhrnného trestu iného druhu. Ustanovenia zákona týkajúce sa súhrnného trestu limitujú súd ohľadom povinnosti uložiť súhrnný trest pri súbehu trestných činov len v dvoch smeroch, a to v prípade, ak je skoršie odsúdenie zahľadené (čo z dôvodu plynúceho trestu zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá nie je prípad obžalovaného), súhrnný trest uložiť nemožno, a druhým limitujúcim kritériom je to, že súhrnný trest nesmie byť miernejší, než trest uložený skorším rozsudkom. Inými slovami, zo zákona nevyplýva zákaz ukladaní súhrnného trestu iného druhu, než je trest uložený skorším rozsudkom, pokiaľ je súhrnný trest prísnejší. Uvedené odráža účel a podstatu súhrnného trestu, ktorý má postihnúť páchatel'a za všetky trestné činy spáchané v súbehu jedným - súhrnným trestom, ktorý konzumuje predchádzajúci trest, čo odráža ustanovenie § 42 ods. 2 Trestného zákona prikazujúce súdu zrušiť výrok o treste predchádzajúceho rozhodnutia, ako aj ďalších nadväzujúcich rozhodnutí, ktoré zrušením stratili podklad. Ustanovenia § 45 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, na ktoré sa obhajoba odvoláva, dokonca explicitne počítajú s tým, že započítanie nemusí byť možné, s čím zákon spája povinnosť prihliadnuť na uvedenú skutočnosť pri ukladaní súhrnného trestu.

Súd prvého stupňa v súlade s uvedeným vychádzal podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona z trestnej sadzby najprísnejšieho zákonného ustanovenia zbíhajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného, ktorým je ustanovenie § 178 Trestného zákona (až na 3 roky). Súd prvého stupňa venoval dostatočnú pozornosť aj zisťovaniu prítiažujúcich a poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona, a z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, akými úvahami sa správal pri vyhodnocovaní týchto okolností, ako aj ďalších okolností, ktoré treba pri úvahách a druhu a výmere trestu v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona zohľadniť. Súd prvého stupňa v podstate správne ustálil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, keď obžalovaný priznal a oľutoval prevažnú časť spoločne posudzovanej trestnej činnosti, a zvyšok nepoprel. V časti najzávažnejšieho trestného činu obžalovaný kontaktoval poškodenú po skutku a ponúkol jej materiálnu pomoc pri liečbe, čo indikuje, že jeho ľútosť je úprimná, ako to vyžaduje ustanovenie § 36 písm. l) Trestného zákona. Obžalovaný spáchal viac trestných činov, čo správne odzrkadľuje priznanie prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona súdom prvého stupňa.

Nepochybil súd prvého stupňa ani pri určovaní druhu trestu. Obžalovaný má 2 záznamy v registri trestov, pričom v prvom prípade je odsúdenie zahľadené, a druhé odsúdenie sa týka trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ohľadom ktorého sa v tomto konaní ukladal súhrnný trest. Z uvedeného rezultuje, že pri úvahách o druhu trestu za spoločne posudzovanú trestnú činnosť treba mať zato, že na obžalovaného sa hľadí, akoby nebol odsúdený. Závažným faktorom svedčiacim v neprospech obžalovaného je to, že sa 43 krát dopustil priestupku v cestnej premávke, spravidla prekročením najvyššej povolenej rýchlosti, čo treba jednoznačne považovať za dôkaz absolútneho dešpektu obžalovaného k zákonným pravidlám, ktorých účelom je ochrana ostatných účastníkov cestnej premávky. Tento faktor spolu s podstatou spoločne posudzovanej trestnej činnosti, ktorá súvisí s vedením motorového vozidla, jednoznačne vyvoláva potrebu ochrany spoločnosti pred ďalším ohrozovaním v cestnej premávke zo strany obžalovaného, a preto musí byť obžalovanému uložený taký trest, ktorý ho ako vodiča na dlhšiu dobu vyradí z účasti v cestnej premávke. Na druhej strane, nemožno obžalovaného so zreteľom na úzko špecifickú povahu jeho protiprávných konaní považovať za kriminálne závadovú osobu, ktorú by bolo nevyhnutne nutné sankcionovať odňatím slobody, keď uloženie nepodmienečného trestu by v súlade s teóriou i praxou trestania malo byť až posledným výchovným prostriedkom po vyčerpaní miernejších výchovných opatrení. Vychádzajúc z vyššie rozvedených pomerov obžalovaného a okolností prípadu i odvolací súd zastáva názor, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo v rozpore s požiadavkami najmä individuálnej prevencie, s prihliadnutím na skutočnosť, že okrem generálnej prevencie, ktorú v tomto prípade reprezentuje najmä trest zákazu činnosti a jeho ochranná funkcia, je potrebné trest prísne individualizovať tak, aby plnil účel uvedený v § 34 ods. 1 Trestného zákona. V zmysle týchto úvah odvolací súd považuje podmienený trest odňatia slobody za súčasného uloženia prísneho trestu zákazu činnosti za vyhovujúci ochrannej, preventívnej aj represívnej funkcii trestu.

Odvolací súd nevzhladol pochybenia ani pri výmere súhrnného trestu odňatia slobody a súhrnného trestu zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona a jeho výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona. Prihliadol na osobu obžalovaného, na ktorého sa pri ukladaní trestu aj za skutok z trestného rozkazu sp.zn. OT/76/2015 hľadí, akoby nebol odsúdený a individualizoval trest s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane počtu predchádzajúcich protiprávných konaní v doprave, postoja obžalovaného k svojej trestnej činnosti i následkov trestného činu. Odvolací súd považuje trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, čo je v polovici trestnej sadzby, za primeraný a spravodlivý. Súd prvého stupňa postupoval taktiež správne, keď podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia v trvaní 3 roky, čo korešponduje s potrebou monitorovať správanie obžalovaného z hľadiska jeho súladu so zákonom po dlhší čas.

Zákonným kritériám zodpovedá aj uloženie súhrnného trestu zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 5 rokov, ktorý je v polovici zákonnej sadzby podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona, a obsahuje aj zrušený trest zákazu činnosti vo výmere 2 roky uložený zrušeným výrokom o treste. Odvolací súd považuje výmeru tohto trestu za primeranú potrebe vyradiť na určitý čas obžalovaného z účasti v cestnej premávke, a to z hľadiska ochrany ostatných účastníkov i z výchovného aspektu.

Zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody, ktorým súd prvého stupňa podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného k náhrade škody vo výške 1.812,80 € poškodenej S.. G. C., S., ktorú so zvyškom odkázal na civilný proces podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku. Nárok bol uplatnený riadne a včas, do priznanej výšky vyplýva z listinných dôkazov, a to z lekárskeho posudku o bolestnom.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu či zrušenie ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie prokurátora aj obžalovaného Z. N. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.